

Un bany propi

Direcció i guió: Lucía Casañ Rodríguez **País:** Espanya **Durada:** 103 min **Any:** 2023
Gènere: Comèdia dramàtica **Interpretació:** Nuria González, Carles Sanjaime, Amparo Báuena, Manu Valls... **Música:** Vincent Barrière **Fotografia:** Borja Vázquez Salom
Distribuïdora: Begin Again Films **Estrena a Espanya:** 07/03/2025
No recomanat per a menors de 12 anys
Versió original en valencià i espanyol

SINOPSI

L'Antònia, una mestressa de casa exemplar de seixanta-cinc anys, passa els dies atenent els deures de la llar i els encàrrecs familiars. Tanmateix, aquesta senyora d'aparença afable guarda un estrany secret: està absolutament obsessionada per les cambres de bany; aquest és l'únic espai on pot dir "ocupat" i la gent la deixa en pau. Entre vàters, canonades i cisternes, l'Antònia deixa anar la seva veritable vocació, ser escriptora. Així s'escapa de la seva vida monòtona, viu situacions úniques i entaula estranyes amistats que farà que la seva aparença afable es dilueixi com la merda al vàter. (FilmAffinity)

CRÍTICA

25/10/2024 - Lucía Casañ signa una atrevida i interessant tragicomèdia íntima sobre la recerca d'independència i llibertat de la dona

"Mai no he sabut per què a la gent li agrada l'olor del napalm al matí. Ni per què és estrany que a mi m'agradi l'olor del bany. Ja ho sabeu, aquesta aroma densa, a vegades afruitada, però és que per a mi el bany és l'únic lloc on puc dir "ocupat", i la gent em deixa en pau", diu la protagonista d'**Un bany propi**, l'òpera prima de la directora valenciana **Lucía Casañ Rodríguez**, estrenada mundialment al Festival Internacional de Cinema de Shanghai i que ara inaugura la 39 edició de la Secció Oficial de la Mostra de València-Cinema del Mediterrani.

Protagonitzada per **Nuria González**, la pel·lícula explica la història de l'Antònia, una mestressa de casa de 65 anys que passa els dies atenent les obligacions de la llar i les tasques familiars. Tanmateix, aquesta dona d'aparença afable guarda un estrany secret: està obsessionada per les cambres de bany. Aquest és l'únic lloc on es pot escapar de la seva vida monòtona, l'únic refugi on pot deixar anar la seva veritable vocació: escriure. Allí fuig de la seva quotidianitat, viu situacions úniques, entaula rares amistats i aconsegueix ser qui vol ser. A partir d'aquí, des del drama creuat amb la comèdia absurda i la fantasia, la pel·lícula parla de la recerca d'independència de la dona, de la seva desigualtat, de la seva dificultat per tenir un espai propi, independent de la família i l'entorn, de tot allò que l'envolta i la tanca, del seu desig de ser qui veritablement vol ser, lliure de lligams, de la seva soledat. També de les il·lusions i desil·lusions de la vida, del que el pas del temps fa amb les persones, del poder de la imaginació i l'art, de la recerca de l'extraordinari en l'ordinari.

"Per escriure, una dona ha de tenir diners i una habitació pròpia", va escriure Virginia Woolf a *Una habitació pròpia*. Lucía Casañ cita aquesta famosa frase de l'escriptora britànica i la converteix en el *leitmotiv* de la pel·lícula, i la porta al seu terreny amb certa originalitat i humor. La premissa de fer d'aquesta habitació pròpia la cambra de bany és atrevida i enginyosa, un atreviment que de vegades aconsegueix sorprendre i divertir i que d'altres cau en el clixé fàcil o en situacions que acaben resultant massa forçades i inversemblants. La directora juga alhora amb certa tendència al surrealisme, el simbolisme i la teatralitat (tant en el fons com en la forma, barrejant estètiques, tons i gèneres) que, de la mateixa manera, també acaba resultant irregular: per moments funciona i per altres porta a una impostura massa evident. Tanmateix, malgrat els seus excessos (o mancances), aquesta valentia a l'hora de narrar acaba jugant a favor seu. El resultat és una pel·lícula que, malgrat el seu punt naïf i la seva ingenuïtat en la narració del missatge, mai no perd aquesta frescor i originalitat del seu punt de partida, i aconsegueix certs girs inesperats, moments tan estranys com còmics, i transmetre una tendresa i una empatia pels seus personatges que acaba sent una de les seves grans virtuts.

Un bany propi és una atrevida i interessant òpera prima que no té por de caure en l'error, a fallar i encertar, traçant així el seu propi estil i personalitat. Una tragicomèdia íntima sobre la recerca d'independència de la dona, i, amb això, també un cant a la imaginació, al seu poder transformador i alliberador. Una pel·lícula tan irregular com singular.

Júlia Olmo - cineuropa.org